

عنوان مقاله:

مردم سالاری با نگاه به آیات بیعت در قرآن و سیره معصومان (ع)

محل انتشار:

دوفصلنامه دین و دنیای معاصر، دوره 8، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

سید ابوالفضل موسویان - استادیار دپارتمان الهیات، دانشگاه مفید، قم، ایران.

خلاصه مقاله:

یکی از موضوعات مهم در بحث نسبت دین و به ویژه اسلام با سیاست، پرسش از مشروعیت و حقانیت حکومت است. در این راستا سؤالاتی از این دست مطرح می‌شود: در اسلام چه حکومت و نظامی مورد قبول است؟ آیا صرف داشتن شرایط رهبری برای آن کفایت می‌کند؟ مردم نقشی در پذیرش دارند؟ آیا زور و غلبه مشروعیت آور است؟ و... در این مقاله، از بیعت که یکی از روش‌های حکومتی بوده و در قرآن و روایات مورد تایید قرار گرفته است و در واقع پیش از اسلام نیز بوده و با شرایطی به امضا رسیده است، بحث خواهد شد. در این روش، افزون بر شرایط رهبری، رضایت و مقبولیت مردمی یا به نحو شرط وجوب یا شرط واجب نیز لحاظ شده است و حکومت نمی‌تواند بدون آن، مشروعیت یابد. دامنه و قلمرو این رضایت از قبول حاکم، به پذیرش برنامه‌های کلان حکومت نیز گسترش می‌یابد، هرچند برخلاف مصالح خودشان تصمیم بگیرند. لذا پس از بحثی درباره مفهوم بیعت، به آیات و روایاتی در این باره استناد شده است و شرایط و قلمرو بیعت مورد بررسی قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

بیعت، قلمرو بیعت، شرایط بیعت، بیعت در اسلام، اسلام و مردم سالاری، سیاست در قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1425522>

